

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: Město Sušice
sídlem Náměstí Svobody 138, 342 01 Sušice
zastoupeného JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem
sídlem Převrátická 330/15, 390 01 Tábor

proti

žalovanému: Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 1442/65
100 00 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2021, č. j.
MZP/2021/520/1314, sp.zn. ZN/MZP/2021/520/247

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2021, č. j. MZP/2021/520/1314, sp.zn. ZN/MZP/2021/520/247 **se zrušuje** a věc **se** žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen žalobci **nahradit náklady řízení** ve výši **11.228 Kč** k rukám jeho advokáta JUDr. Miloše Tuháčka ve lhůtě **jednoho měsíce** od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Odůvodnění

I. Předmět věci

1. Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Plzeň (dále jen „ČIŽP“) ze dne 3. 9. 2021, č. j. ČIŽP/43/2021/3937 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč dle § 125a odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „*vodní zákon*“) a uloženy náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.
2. Žalobce byl uznán vinným tím, že v období od 1. 1. 2020 do 7. 4. 2021 vypouštěl splaškové odpadní vody od cca 130 obyvatel z jednotné kanalizace pro veřejnou potřebu zakončené volnými kanalizačními výpustmi VKV 1 a VKV 2 v obci Sušice – část Chmelná, na p.p.č. 631/1 a 632/1 v k.ú. Velká Chmelná do vod povrchových (bezejmenný drobný vodní tok ID 10265954, 10276299) bez potřebného platného povolení vodoprávního úřadu podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, a tak spáchal přestupek podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona.
3. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Žaloba a další vyjádření

4. Žalobce v žalobě namítl, že nebyl naplněn materiální znak přestupku. Kanalizace v místní části města Sušice Velká Chmelná byla vybudována již v šedesátých letech minulého století a od té doby byla provozována. Od doby vybudování kanalizace disponoval její vlastník povoleními k vypouštění odpadních vod, přičemž jednotlivá povolení na sebe časově navazovala. Až po desítkách let bezproblémového užívání vznikl problém s dočasnou neexistencí povolení k nakládání s odpadními vodami. Tento problém žalobce řeší, avšak s ohledem na finanční náročnost jakékoliv varianty řešení likvidace odpadních vod a také probíhající soudní spory, v nichž je zčásti úspěšný (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 97/2019 – 98 ze dne 10. listopadu 2020), zatím nepřikročil k alternativnímu řešení likvidace odpadních vod.
5. Poukázal na to, že není profesionálním provozovatelem kanalizací. Odvádění odpadních vod neprovádí za účelem zisku, ale proto, aby plnil své povinnosti stanovené zákonem o obcích. Jeho postavení tedy nelze srovnávat s postavením profesionálních provozovatelů kanalizací. Město si nemůže dovolit ze dne na den zrušit stávající způsob vypouštění odpadních vod v celé městské části a nechat likvidaci odpadních vod na jednotlivých obyvatelech. Takovéto řešení by mohlo ve svém důsledku způsobit větší ohrožení či poškození životního prostředí než řešení stávající. Dodal, že žalovaným v napadeném rozhodnutí zmíněný způsob likvidace odpadních vod není efektivní realizovat před dořešením soudních sporů.
6. Podle žalobce tak abscentuje materiální znak přestupku, jednání postrádá minimální stupeň společenské škodlivosti. Žalobce měl pohnutku spočívající ve veřejném zájmu na tom, aby mohli občané vypouštět odpadní vody. Žalobce namítl, že tyto body namítl již v odvolání a žalovaný je v rozporu s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu nevypořádal.
7. Žalobce nijak nevyvolal, že po desítkách let bezproblémového užívání došlo k jinému právnímu nazírání na stejný skutkový stav. Žalobce jako město nemohl ovlivnit, že nejprve pravomocné povolení k vypouštění odpadních vod ze dne 8. 12. 2010, č. j. 2473/10/ZPR/Kal bylo rozhodnutím krajského úřadu ze dne 16. 11. 2016, č. j. ŽP/19093/16, zrušeno. Stejně tak žalobce nezpůsobil, že bylo správním soudem zrušeno pravomocné rozhodnutí krajského úřadu ze dne 25. 10. 2017, č. j. ŽP/15603/17, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod ze dne 15. 5. 2017, č. j. 1537/17/ZPR/Kal. Chybná úvaha žalovaného je zřejmě vyvolána nerozlišováním žalobce jako z hlediska deliktů odpovědnosti jakékoli jiné právnické osoby a výkonu státní správy v přenesené působnosti orgánem města, tj. vodoprávním úřadem. Do výkonu státní správy v přenesené působnosti nemůže žalobce nijak zasahovat.

8. Žalovaný nesprávně posoudil otázku zproštění žalobce za daný přestupek dle § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky. Pokud v napadeném rozhodnutí žalovaný poukazuje na to, že žalobce byl v minulosti za stejný přestupek pokutován, pak k tomu žalobce uvedl, že tomuto správnímu trestu se brání soudní cestou, když věc je řešena Městským soudem v Praze pod sp. zn. 3 A 143/2017.
9. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal ani s odvolací námitkou týkající se návrhu na přerušení řízení. Ten žalobce odůvodnil tím, že podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhá přezkumu zákonnosti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 17. 8. 2017 č. j. MZP/2017/520/145, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ČIŽP ze dne 25. 5. 2017, sp. zn. ČIŽP/43/OVV/SR01/1702667, jímž byla žalobci uložena pokuta za nakládání s odpadními vodami bez povolení a za porušení § 8 vodního zákona v dřívějším období. Právní otázka, která je předmětem výše specifikované žaloby z roku 2017, je nyní řešena Městským soudem v Praze pod sp. zn. 3 A 143/2017. Jedná se konkrétně o aplikaci § 12 odst. 4 vodního zákona. Žalobce se domnívá, že citované ustanovení § 12 odst. 4 vodního zákona lze obdobně aplikovat i na předmětnou věc, byť si je vědom, že z formálního hlediska podal dne 6. 10. 2010 pod č. j. 245/10/MRM novou žádost o vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Jednalo a jedná se totiž o stále stejný způsob vypouštění odpadních vod na stále stejných místech. Bylo by tedy nepřijatelným formalizmem ustanovení § 12 odst. 4 vodního zákona na danou věc neaplikovat.
10. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nevypořádal odvolací námitku vůči nepřiměřenosti uložené pokuty. Není dostatečně vysvětleno, zda a jak bylo přihlédnuto „*k míře překročení podmínek povolení k vypouštění těchto vod, k míře ovlivnění jakosti povrchových nebo podzemních vod a jejímu lokálnímu rozsahu, ke stupni ochrany dotčeného území a k příčině nedovoleného vypouštění vod*“ a k tomu, že přestupek „*byl spáchán nikoliv aktivním jednáním*“. To dle žalobce je závažnějším způsobem spáchání přestupku.
11. Žalobce rovněž navrhl moderaci uloženého trestu – upuštění od trestu. Žalobce je názoru, že žalovaný nezvážil zákonem stanovená kritéria a jeho úvahy nejsou racionální, ucelené a koherentní. Žalovaný nepřihlédl zejm. k tomu, že žalobce je provozovatelem se specifickým postavením územního společenství občanů (obce) coby provozovatele kanalizace, a jeho pohnutkou je, aby měli občané možnost vypouštět své odpadní vody.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že samotný nesouhlas žalobce se způsobem vypořádání jeho odvolacích námitek ještě neznamená, že by takovéto vypořádání odvolacích námitek trpělo vadami způsobující jeho nezákonnost.
13. Otázka naplnění materiálního znaku vytýkaného přestupku byla žalovaným vypořádána na straně 6 žalovaného rozhodnutí. Postavení žalobce coby územně samosprávného celku je pro účely uznání žalobce vinným ze spáchání vytýkaných přestupků zcela irrelevantní, žalobci nesvědčí žádné „specifické postavení“, pro toto tvrzení nemá žalobce oporu v zákoně.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

14. K otázce dočasné neexistence povolení k nakládání s odpadními vodami se žalovaný rovněž vyjádřil v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Zrušením vodoprávního povolení žalobce pozbyl právo nečištěné splaškové odpadní vody vypouštět do podzemních a povrchových vod. Otázka podaných žalob proti zrušujícímu rozhodnutí ve věci posouzení statutu kanalizace ze strany Krajského soud v Plzni, z níž žalobce dovozuje otázku dočasnosti neexistence povolení k vypouštění nečištěných splaškových odpadních vod do vod podzemních a povrchových, nemá pro žalované rozhodnutí žádný právní význam. Žalobce vypouštěním nečištěných splaškových odpadních vod do vod podzemních a povrchových ohrožuje veřejný zájem na jejich ochraně, plynoucí ze zákona o vodách. Ve vztahu k žalobní námitce, že žalobce není profesionálním provozovatelem kanalizací, kdy plní „pouze“ povinnosti vyplývající ze zákona o obcích, žalovaný uvádí, že tuto odvolací námitku rovněž řádně vypořádal. Otázku efektivity realizace likvidace odpadních vod před dořešením soudních sporů, které žalobce vede, je dle žalovaného zcela irrelevantní. Ohrožení veřejného zájmu na ochraně podzemních a povrchových vod, do kterých žalobce neoprávněně vypouští nečištěné splaškové odpadní vody, nelze posuzovat optikou účelného vynaložení finančních prostředků na jejich ochranu. Zájem na ochraně podzemních a povrchových vod v lokalitě Sušice - část Chmelná, převyšuje podle žalovaného zájem na účelném vynakládání finančních prostředků na řádné likvidaci odpadních vod. S odkazem na odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalovaný konstatuje, že zde nejsou dány žádné mimořádné skutkové okolnosti, v dané věci byl materiální znak vytýkaného přestupku naplněn.
15. Žalovaný shrnul, že žalobce, coby právnická osoba v postavení provozovatele kanalizace, vyvolal protiprávní stav tím, že po zrušení vodoprávního povolení pokračoval ve vypouštění nečištěných splaškových odpadních vod do vod podzemních a povrchových. O tom svědčí skutková zjištění, učiněná inspekci, které žalobce nečiní spornými. Rozhodnutí o udržování takto nastoleného protiprávního stavu (zřejmě) vzešlo ze strany vedení územně samosprávného celku, města Sušice, jako vlastníka a provozovatele kanalizace. Pro účely přestupkového řízení je však i územně samosprávný celek považován za právnickou osobu. Rozhodnutí vedení města Sušice udržovat nastolený protiprávní stav vypouštěním nečištěných splaškových odpadních vod do vod podzemních a povrchových žalovaný posoudil jako rozhodnutí statutárního zástupce právnické osoby. Žalovaný nikde v žalovaném rozhodnutí neoznačil ani nepovažoval žalobce za vodoprávní úřad vykonávající přenesenou působnost obce.
16. S možností zprostit žalobce odpovědnosti za přestupek postupem podle § 21 zákona o přestupcích žalovaný uvedl, že tuto odvolací námitku řádně vypořádal na str. 9 žalovaného rozhodnutí s tím, že žalobce neunesl břemeno tvrzení a potažmo pak břemeno důkazní o učinění všech opatření, které bylo lze od něj očekávat, aby přestupku zabránil.
17. K námitce nevypořádání návrhu na přerušení řízení z důvodu podané žaloby proti předchozímu rozhodnutí žalovaného, evidované soudem pod zn. 3 A 143/2017, je žalovaný názoru, že otázka použití § 12 odst. 4 zákona o vodách, která je klíčovým obsahem přechodí žaloby, nebyla předmětem současného odvolacího řízení, přičemž vedení soudního sporu v jiné věci není důvodem pro přerušení řízení, neboť výsledek tohoto řízení není pro aktuální věc předběžnou otázkou. Žalovaný doplnil, že pokud je po uložení správního trestu protiprávní stav i nadále udržován a trvající přestupek trvá i nadále, nejedná se z hlediska totožnosti skutku o skutek shodný, nýbrž o skutek nový, za

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

který lze uložit další správní trest. Žalovaný dodal, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 11. 2021, č. j. 3 A 143/2017-41, uvedenou předchozí žalobu zamítl.

18. K námitce nepřiměřenosti výše pokuty žalovaný uvedl, že přiznal jistou míru opodstatnění námitce k úvahám inspekce při hodnocení způsobu porušení právní povinnosti žalobce při provozování kanalizace – žalovaný doplnil popis omisivního jednání žalobce při plnění povinností provozovatele kanalizace, spočívající v nezabránění vypouštění nečištěných splaškových odpadních vod do vod podzemních či povrchových v lokalitě Sušice-část Chmelná. Žalovaný uvedl, že tyto úvahy se netýkaly uznání nepřiměřenosti pokuty ale doplnění úvah inspekce.
19. Žalovaný poukázal rovněž na to, že v daném případě byla pokuta vyměřena při spodní hranici zákonného rozmezí (max. 5 mil. Kč) a dle žalovaného není udělena pokuta nepřiměřená míře ohrožení veřejného zájmu na ochraně podzemních a povrchových vod v lokalitě Sušice - část Chmelná. Žalobci není dle žalovaného možné oprávněně přiznat statut provozovatele kanalizace se „specifickým postavením“, a z toho důvodu upustit od uloženého správního trestu.
20. Žalobce ani žalovaný se poté k věci již nevyjádřili.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
22. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, neboť obě procesní strany s tímto rozhodnutím výslovně souhlasily. Městský soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování. Zásadní podklady, jichž se strany ve svých podáních dovolávají, jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Provedení žalobkyní navrhovaného důkazu rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 11. 2020, č. j. 57 A 97/2019 - 98 městský soud shledal za nadbytečné – rozsudek je veřejně přístupný v databázi Nejvyššího správního soudu na adrese www.nssoud.cz, jeho obsah a závěry tak není nezbytné dokazovat. Rovněž tak je nadbytečný navrhovaný důkaz - žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. MZP/2017/520/145 – ta je součástí správního spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 3 A 143/2107, stranám je známa, neboť ty byly účastníky sporu. Městskému soudu je pak obsah spisu známý z úřední činnosti.
23. Soud se nejdříve zabýval námitkou, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce konkrétně namítl, že napadené rozhodnutí se nevypořádává s argumentací obsaženou v odvolacích námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí.
24. Správní soudy opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

neuveďte konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38 správní orgán nemá povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.

25. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny uplatněné odvolací námitky; ostatně k obsahu napadeného rozhodnutí se bude soud vyjadřovat níže v rámci vypořádání jednotlivých žalobních námitek. Na tomto místě však soud shrnuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zřejmé důvody, pro které žalovaný považoval argumentaci žalobce za neopodstatněnou. Soud je názoru, že napadené rozhodnutí je z hlediska vypořádání odvolacích námitek či srozumitelnosti přezkoumatelné, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí s námitkami žalobce v kontextu celého rozhodnutí vypořádal a svou argumentaci řádně a srozumitelně zdůvodnil.
26. Žalobce v první řadě namítl, že v jeho jednání absentuje naplnění materiálního znaku přestupku.
27. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s totožnou odvolací námitkou neztotožnil. Poukázal na to, že byť popsání nakládání s odpadními vodami trvalo bezproblémově desítky let, po zrušení vodoprávního povolení č. j: ŽP/15603/17, ze dne 25. 10. 2017, žalobce vyvolal a následně udržuje protiprávní stav, spočívající ve vypouštění splaškových odpadních vod do vod povrchových bez potřebného vodoprávního povolení. Zrušující rozsudek Krajského soudu v Plzni byl vydán 31. 1. 2019, kasační stížnost neměla odkladný účinek, žalobce měl dostatek času na situaci reagovat, byť by řešení mohlo mít i dočasný charakter, např. vybudováním bezodtokové jímky, odkud by byly odpadní vody odváženy do ČOV Sušice. Avšak vypouštění splaškových odpadních vod nechal ve stejném stavu jako před zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Plzni. Chráněným zájmem je v daném případě ochrana podzemních a povrchových vod. Povinnosti měl žalobce coby provozovatel kanalizace dle zákona o vodách, argument zájmem občanů dle zákona o obcích nemůže obstát. Dále žalovaný uvedl, že míra společenské škodlivosti vypouštění znečištěných splaškových vod do vod podzemních a povrchových bez vodoprávního povolení z důvodu podání správní žaloby proti předchozímu rozhodnutí o přestupku není natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku. Odpovědnost žalobce je objektivní, bez zkoumání zavinění. Jednání žalobce bylo omisivní, dlouhotrvající, které žalobce udržoval při vědomí neexistence povolení, aniž by zabránil tomuto stavu některým opatřením.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

28. Co se týče skutkových zjištění, ze správního spisu vyplývá, že žalobce k oznámení o zahájení kontroly ze dne 30. 3. 2021, č. j. ČIŽP/43/2021/1254 inspekci dne 7. 4. 2021 sdělil, že od 1. 1. 2020 dosud je provozovatelem kanalizace, v tomto období docházelo k vypouštění předčištěných odpadních vod z VKV1 a VKV 2 do vod povrchových. Předložil inspekci povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových z 15. 5. 2017, č. j. 1537/17/ZPR/Kal. Uvedl, že je mu známo, že toto povolení bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni a ve věci byla podána kasační stížnost. Žalobce doplnil, že připravuje projekt odkanalizování obce, ovšem s ohledem na to, že soudní řízení doposud nebyla ukončena, nebylo finální řešení schváleno.
29. Správní spis dále obsahuje mj. právě povolení Města Sušice, odboru životního prostředí ze dne 15. 5. 2017, č. j. 1537/17/ZPR/Kal, jímž tento správní orgán žalobci vydal povolení na dobu 10 let od právní moci tohoto rozhodnutí podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona k vypouštění odpadních vod do vod povrchových z kanalizace pro veřejnou potřebu zakončenou volnou kanalizační výustí č. 1 (dále jen „VKV 1“) na p. p. č. 631/1 a z volné kanalizační výusti č. 2 (dále jen „VKV 2“) na p. p. č. 632/1, v katastrálním území Velká Chmelná, obec Sušice, kraj Plzeňský, číslo hydrologického pořadí 1-08-01-0520-0-00, název útvaru povrchových vod – Otava od toku Volšovka po tok Volyňka, kód útvaru povrchových vod – HVL_1250.
30. Obsahem správního spisu je i dřívější povolení ze dne 1. 12. 2004 a ze dne 8. 12. 2010, kterými bylo žalobci uděleno povolení k nakládání s odpadními vodami totožným způsobem pro období až do 10. 12. 2020. Poslední povolení však zrušil k odvolání občana M.A. Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 16. 11. 2016, č. j. ŽP/19093/16 a věc vrátil k dalšímu řízení. V něm bylo vydáno povolení ze dne 15. 5. 2017.
31. Správní spis dále obsahuje rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2019, č. j. 57 A 112/2017 – 80, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 25. 10. 2017, č. j. ŽP/15603/17, jímž krajský úřad zamítl odvolání a potvrdil právě zmiňované vodoprávní povolení ze dne 15. 5. 2017. Rovněž správní spis obsahuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 As 53/2019 – 63, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného krajského úřadu a byl tak potvrzen rozsudek Krajského soudu v Plzni.
32. Z protokolu o kontrole ze dne 1. 6. 2021 vyplývá zjištění, že v obci je nesoustavná jednotná kanalizace bez čistírny odpadních vod. Část této kanalizační sítě je zakončena předmětnou VKV 1 a VKV 2, odkud odpadní vody z VKV 1 ústí do otevřeného nezpevněného koryta, kterým pokračují cca 230 m přes pozemek p.č. 29/1, v k.ú. Velká Chmelná. Odpadní vody z VKV 2 ústí do otevřeného nezpevněného koryta, které se po cca 180 m spojuje se strouhou od VKV 1. Tyto odpadní vody pak pokračují otevřeným a nezpevněným korytem délka cca 420 m do řeky Otavy. Kanalizace byla budována zejména pro odvod dešťových vod s tím, že se na tuto kanalizaci historicky připojilo domovními přípojkami cca 80% obyvatel Velké Chmelny. Dle dostupných informací proniká do kanalizace zakončené VKV 1 větší množství balastních vod.
33. Protokol rovněž shrnuje historii procesu povolování nakládání s odpadními vodami. Zmiňuje povolení ze dne 8. 12. 2010 k nakládání s odpadními vodami vypouštěním do povrchových vod, jeho následné zrušení krajským úřadem ze dne 16. 11. 2016 a následné vydání povolení ze dne 15. 5. 2017, podmínky tohoto povolení s tím, že k odvolání bylo toto povolení potvrzeno Krajským úřadem Plzeňského kraje ze dne 25. 10. 2017. Protokol

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

shrnuje, že povolení bylo napadeno žalobou, rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2019 pak bylo zrušeno potvrzující rozhodnutí krajského úřadu, kasační stížnost krajského úřadu byla zamítnuta dne 17. 2. 2021.

34. Inspekce v protokolu dále shrnula vyjádření žalobce ze dne 7. 4. 2021 včetně doložených podkladů, tj. zejména obsah protokolů o sledování kvality vypouštěných odpadních vod č. 3616/2020 – odběr 4. 3. 2020, č. 18433/2020 – odběr 8. 10. 2020, sdělení žalobce, že množství vypouštěných odpadních vod v r. 2020 činilo 5449 m³. Protokol o kontrole uzavírá, že žalobce od 1. 1. 2020 do 7. 4. 2021 vypouštěl odpadní vody z jednotné kanalizace v obci Chmelná zakončené VKV 1 a VKV 2 do povrchových vod bez potřebného povolení, což představuje porušení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona a předpokládá se následné přestupkové řízení.
35. Z uvedeného vyplývá, že žalobce nakládal s odpadními vodami na základě vodoprávního povolení v místě totožným způsobem řadu let - minimálně od roku 2004 tedy odpadní vody vypouštěl do povrchových vod. Jelikož však bylo rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2019, č. j. 57 A 112/2017 – 80, pravomocné povolení zrušeno, nabytím právní moci daného rozsudku (dle veřejné databáze <http://infosoud.justice.cz> se tak stalo dne 12. 2. 2019) však žalobce pravomocné oprávnění k nakládání s odpadními vodami pozbyl.
36. Bylo tedy na žalobci, jak na danou situaci zareaguje a jak uvede do souladu faktický stav, kdy zjevně s odpadními vodami stále nakládal stejným způsobem jako dříve, se stavem právním. Dle obsahu spisu i jednotlivých vyjádření žalobce zvolil způsob, kdy nepožádal o nové povolení, nezvolil ani jiné řešení a setrval na stejném způsobu nakládání s odpadními vodami, jako v předchozích letech. To vše až do 30. 3. 2021, kdy byla v tomto ohledu zahájena kontrola ČIŽP a stav nakládání s odpadními vodami byl potvrzen protokolem o kontrole ze dne 1. 6. 2021 (což ani žalobce nečiní sporným).
37. Z hlediska formálního by jednání žalobce za těchto okolností nebylo lze hodnotit jinak než jako jednání v rozporu s povinností mu uloženou § 8 odst. 1 písm. c) zákona o vodách, podle něhož je třeba povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních. Byly by tak naplněny znaky přestupku dle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona. Podle tohoto ustanovení se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami. K dokonání deliktu postačí prosté nakládání bez povolení, což podle názoru soudu znamená, že postačí pouze ohrožení chráněného zájmu – kvality povrchových nebo podzemních vod, není nezbytné porušení tohoto zájmu, tj. skutečné porušení kvality chráněných vod.
38. Z hlediska stěžejní námitky, zda jednání žalobce představovalo společensky škodlivý protiprávní čin, však městský soud uvádí následující.
39. Žalobce byl uznán vinným tím, že vypouštěl splaškové odpadní vody jednotné kanalizace pro veřejnou potřebu zakončené volnými kanalizačními výpustmi VKV 1 a VKV 2 do vod povrchových - bezejmenný drobný vodní tok ID 10265954 a 10276299. Mezi stranami není sporu o tom, že takto jsou označeny plochy navazující na místa výpustí. O stavu povrchových vod v těchto příkopech pak vypovídají podklady správního spisu následující.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

40. Z předmětného rozsudku Krajského soudu v Plzni vyplývá, že důvodem ke zrušení povolení ze dne 15. 5. 2017 bylo nedostatečné skutkové zjištění, zda jsou odpadní vody vypouštěny do povrchových vod či do prodloužené kanalizace, v níž by se nacházely pouze odpadní vody z VKV1. V prvním případě by byl postup správních orgánů, které vydaly povolení, dle krajského soudu zcela zákonný, ve druhém případě by nepřicházelo „*vůbec v úvahu vydání povolení k vypouštění vod odpadních do vod povrchových, neboť obsah melioračního příkopu by představoval toliko nekryté prodloužení kanalizace procházející skrze pozemek žalobce*“ s tím, že „*v tomto případě by případné imise mající původ v průtoku odpadních vod musely být řešeny cestou jiných právních institutů (např. prostředky práva soukromého)*“ – srov. odst. 35 rozsudku krajského soudu dostupného na www.nssoud.cz.
41. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 As 53/2019-63 na uvedené navázal. Shrnl, že předmětný rozsudek krajského soudu vytýčil otázku, zda se v melioračním příkopu (identifikovaný v CEVT pod ID 10265954), do nějž jsou (mají být) vypouštěny odpadní vody z VKV1, vůbec nachází nějaké vody povrchové, resp. zda jde o povrchové vody takového významu a intenzity, aby bylo možné povolit kontinuální vypouštění odpadních vod do nich. Konstatoval, že o množství povrchové vody v melioračním příkopu (kam byla vypouštěny odpadní vody z VKV 1) panují od roku 2015 pochybnosti, to i vzhledem k období sucha od roku 2014. Celkově Nejvyšší správní soud ve věci shledal, že správní orgány vycházely z neaktuálních údajů o množství povrchové vody v melioračním příkopu. Ztotožnil se proto s krajským soudem, že v místě melioračního příkopu nelze činit jednoznačné závěry o existenci povrchových vod, potažmo vodního toku.
42. Městský soud poté doplňuje, že obdobnou nejasnost ve skutkových zjištěních o povaze protékajících vod (při rozhodování, zda se jedná o vodní toky) konstatoval Krajský soud v Plzni i v rozsudku ze dne 10. 11. 2020, č. j. 57 A 97/2019 – 98 u příkopů navazujících na výpustě VKV 1 i VKV2.
43. Inspekce a žalobce v průběhu kontroly (zahájené dne 30. 3. 2021) nečinili sporným to, že žalobce odpadní vody v obou výústích vypouštěl do povrchových vod. Ze samotného obsahu protokolu však nic o množství povrchové vody v melioračních příkopech v oblasti výpustě VKV 1 a VKV 2 nevyplývá - protokol jen popisuje průběh nezpevněného koryta, kam ústí obě VKV, avšak o množství přítomné vody, o jejím zdroji atp. nic neuvádí. I ukazatele o naměřených hodnotách ve vzorcích nevypovídají nic o tom, zda a jaké množství povrchové vody bylo v korytě přítomno. Jiná skutková zjištění o množství povrchových vod v korytě nevyplývají ani ze zbývajících částí spisu a ani z prvostupňového či napadeného rozhodnutí.
44. Inspekce i žalovaný patrně vzali jako skutečnost pouze to, že dle rozsudků Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2019, č. j. 57 A 112/2017 – 80 a Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 As 53/2019-63, bylo zrušeno žalované rozhodnutí a tím povolení ze dne 15. 5. 2017 pozbylo právní moci. Oba správní orgány však zjevně nijak nereflektovaly závěry vyplývající z obou rozsudků, byť jsou založeny na č. l. 5 a 6 správního spisu.
45. Městský soud si je vědom obtížnosti a určité nepřehlednosti situace u žalobce, který ať už sám, nebo jako osoba zúčastněná na řízení s různými správními orgány (Krajský úřad Plzeňského kraje, ministerstvo zemědělství, ministerstvo životního prostředí) vede řadu soudních sporů. I když to žalobce výslovně nenamítl, nemohl však městský soud pominout, že správní spis obsahuje i ty podklady, z nichž vyplývá, že již při vydávání

povolení ze dne 15. 5. 2017 panovala nejasná skutková situace o tom, zda se pro žalobce při nakládání s odpadními vodami vůbec vztahuje povinnost dle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Správní spis neobsahuje žádné podklady, které by následně tento rozpor nějak odstranily. Podklady správního spisu tedy prozatím nijak nevypovídají o tom, pod jaký právní režim předmětné nakládání s odpadní vodou vlastně spadalo a jaké z toho pro žalobce vyplývaly povinnosti.

46. Městský soud podotýká, že dle § 5 odst. 3 vodního zákona a dle § 38 odst. 5 vodního zákona existuje několik přípustných způsobů nakládání s odpadními vodami (vod ve smyslu definice dle § 38 vodního zákona) - odvodem kanalizací a není-li to možné, vypouštěním do vod povrchových nebo podzemních v souladu s podmínkami povolení nebo akumulace v bezodtokové jímce s jejich následným odvozem na čistírnu odpadních vod.
47. Ve výsledku na základě doposud shromážděného skutkového stavu pak není zřejmé, zda se pro žalobce po rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2019, č. j. 57 A 112/2017 – 80 vůbec vztahovala povinnost disponovat povolením dle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona k vypouštění odpadních vod z VKV1 a VKV2 do příkopů ID 10265954 a ID 10276299, kde se měly nacházet vody povrchové, aby při nedodržení této povinnosti vůbec mohl naplnit skutkovou podstatu dle § 125a odst. 3 vodního zákona (jak je mu kladeno za vinu v této věci – viz výrok prvostupňového rozhodnutí).
48. Městský soud v Praze je názoru, že správní řízení v předmětné věci je zatíženou vadou nedostatečného skutkového zjištění, má za to, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu a vyžaduje zásadní doplnění. Městskému soudu v Praze proto nezbylo, než pro tuto vadu žalované rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
49. Městský soud nicméně z důvodů procesní ekonomie posoudil i zbývající žalobní námitky, byť na procesním výsledku řízení již neměly žádný vliv.
50. Předně soud přisvědčil názoru žalovaného, že jednání žalobce by bylo třeba kvalifikovat jako opomenutí, tj. jako omisivní jednání. To spočívá v tom, že žalobce nakládal s odpadními vodami od 1. 1. 2020 bez patřičného povolení (pokud však bylo nezbytné) a tento stav udržoval, navíc vědomě.
51. Žalobce dále poukazuje na to, že nemohl „ze dne na den“ zvolit jiné řešení nakládání s odpady, popř. to ponechat na jednotlivých občanech. Obecně lze žalobci jistě přisvědčit. Nelze však také přehlédnout, že zrušující rozsudek Krajského soudu v Plzni nabyt právní moci dne 12. 2. 2019. Žalobce měl podle názoru soudu dostatečně dlouhý časový prostor pro řešení situace, avšak jak sám žalobce uvádí, k žádnému faktickému a ani právnímu řešení nepřikročil z důvodů nejasné právní situace a ekonomické náročnosti jiného řešení. Nicméně jestliže žalobce tvrdí, že např. dočasné řešení v podobě jímky není před dořešením sporů dostatečně efektivní, ani to soudu nijak neprokazuje.
52. Žalobce v dalším namítl, že vynaložil veškeré úsilí, aby přestupku zabránil.
53. Podle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
54. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k totožné námitce uvedl, že neshledal žádný důkaz o tom, že by žalobce učinil všechna možná opatření k zabezpečení splnění dotčené povinnosti. Odběr vzorků je žalobce povinen provádět již z titulu provozovatele jednotné kanalizace. Stejně tak nelze za liberační důvod považovat spolupráci žalobce se správním

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

orgánem. Inicie soudních řízení taktéž nelze za důvod k liberaci žalobce považovat. Žalovaný uvedl, že podání žaloby nemá žádný účinek, natož odkladný. Zrušením vodoprávního povolení pozbyl žalobce právo vypouštět nečištěné splaškové odpadní vody z jednotné kanalizace do vod podzemních a povrchových, iniciace následného soudního řízení jej nemůže odpovědnosti za udržování protiprávního stavu zbavit.

55. Městský soud se v tomto se žalovaným ztotožnil. To, že žalobce spolupracoval se správním orgánem či odbíral vzorky, znamenalo toliko plnění jeho zákonných povinností, nicméně neznamená to, že by se jím žalobce snažil zabránit vytýkanému protiprávnímu stavu, tj. nakládání bez potřebného povolení (pokud by bylo nezbytné). Ani pokud žalobce inicioval soudní řízení (např. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. MZP/2017/520/145, v němž bylo žalobci vytýkáno obdobné jednání v období 23. 11. 2016 do 22. 3. 2017), nevyvrací to skutečnost, že v předmětnou dobu od 1. 1. 2020 do 7. 4. 2021 žalobce nedisponoval povolením k nakládání s odpadními vodami v předmětném místě (pokud bylo toto povolení povinné), na nastalou situaci nijak nereagoval a pokračoval bez dalšího ve stejném způsobu nakládání s odpadními vodami.
56. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že by vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, tj. aby zde byly naplněny okolnosti dle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích, na základě kterých by bylo možné zprostit žalobce odpovědnosti za jeho jednání.
57. Žalobce dále inspekci a žalovanému vytýká, že se nevypořádali s jeho návrhem na přerušení řízení z toho důvodu, že žalobce podal žalobu proti jinému rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. MZP/2017/520/145. Žalobce namítá, že předmětem řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 143/2017 a nynějšího řízení je otázka aplikace § 12 odst. 4 vodního zákona, týkající se fikce prodloužení povolení po dobu řízení o žádosti o změnu doby platnosti povolení. Později uloženou pokutou veřejný zájem neutrpí.
58. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na fakultativnost přerušení řízení dle § 64 odst. 1 a 3 správního řádu. Inspekce řízení nepřerušila, řádně toto rozhodnutí odůvodnila. Žalovaný uvedl, že zde není naplněna podmínka neexistence rozporu s veřejným zájmem – žalovaný za něj v daném případě považuje zájem na ochraně podzemních a povrchových vod. V daném přestupkovém řízení byl žalobce sankcionován za udržování jím nastoleného protiprávního stavu a není ve veřejném zájmu, aby přestupkové řízení bylo přerušeno do doby vydání rozsudku o žalobě proti předchozímu rozhodnutí o stejném přestupku, spáchaném v jiném časovém období, než v daném případě. Podání žaloby proti předchozímu rozhodnutí za jiné období nelze mít za důležitý důvod k přerušení přestupkového řízení v dané věci. Inspekce byla ve shodě se žalovaným názoru o neaplikaci § 12 odst. 4 zákona o vodách. A tento názoru v danou dobu nepřekonal ani soud. V případě soudního řízení není naplněn ani důvod pro přerušení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť výsledek soudního řízení není předběžnou otázkou ve smyslu § 7 téhož zákona. Pozdějším uložením pokuty by došlo k prodloužení nynějšího nastoleného protiprávního stavu.
59. Podle § 64 odst. 1 a 3 správního řádu platí, že správní orgán může řízení přerušit z vyjmenovaných důvodů /v případě dle § 64 odst. 1 písm. c) je tomu tak z důvodu řízení o předběžné otázce/. V řízení o přestupku, jenž je zahajován *ex officio* (což je případ řízení o přestupku) může řízení z důležitých důvodů přerušit řízení správní orgán, není-li to v

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí.

60. Jak již uvedl žalovaný i inspekce v prvostupňovém rozhodnutí, přerušení správního řízení je fakultativní. Proto nastane-li některá z vyjmenovaných skutečností, správní orgán není povinen řízení přerušit. Jedná se o správní úvahu a soudu přísluší toliko přezkoumat, zda správní orgán nevybočil z jejích mezí nebo ji nezneužil. V dané věci žalovaný i inspekce v prvostupňovém rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na přerušení řízení, odůvodnili tím, že výsledek soudního řízení nemá sám o sobě zásadní vliv na předmět projednávané věci.
61. Žalobcem namítanou spornou otázku o možné aplikaci § 12 odst. 4 zákona o vodách žalovaný ani inspekce neshledali ve věci za relevantní. Inspekce konkrétně (strana 9 prvostupňového rozhodnutí) uvedla, že předmětná nová rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod nebyla vydána jako rozhodnutí o prodloužení stávajícího povolení, přičemž ze samostatného nového povolení je zřejmé, že nedošlo (pouze) k prodloužení (či změně) toho původního. Toto povolení nese všechny znaky povolení nového. Rovněž ze samotné žádosti o povolení z roku 2010 nevyplývá, že by bylo žádáno se záměrem prodloužení platnosti či změnu stávajícího povolení.
62. Městský soud shledal, že jak řízení vedeném u Městského soudu pod sp. zn. 3 A 143/2017 tak i v nynějším řízení pod sp. zn. 10 A 122/2021 se týká obdobných skutkových okolností – vypouštění odpadních vod do drobného vodního toku bez povolení vodoprávního úřadu – ve sp. zn. 3 A 143/2017 akorát žalovaný reagoval na situaci, kdy k mimořádnému prostředku bylo zrušeno dřívější povolení vodoprávního úřadu ze dne 8. 12. 2010 č. j. 2473/10/ZPR/Kal. Je pravdou, že žalobce v žalobě pod sp. zn. 3 A 143/2017 namítl, že by bylo možné analogicky aplikovat § 12 odst. 4 vodního zákona, podle něhož *„požádá-li oprávněný o změnu doby platnosti povolení k nakládání s vodami, povolení nezanikne, dokud o žádosti není pravomocně rozhodnuto; žádost je nutné podat před uplynutím doby platnosti povolení k nakládání s vodami.“* Tuto námitku neshledal městský soud důvodnou.
63. Pokud by inspekce vyčkala s rozhodnutím na rozhodnutí Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 143/2017, mohla vycházet i z názoru tohoto soudu (jenž v rozsudku ze dne 16. 11. 2021, č. j. 3 A 143/2017 - 41 konstatoval, že žádná žádost o prodloužení původního povolení podána nebyla, povolení neexistovalo, bylo zrušeno). Podstatné je však to, že oba správní orgány byli již v rámci správního řízení pevně přesvědčeni o tom, že aplikace § 12 odst. 4 zákona o vodách ve věci nepřichází do úvahy. Ve svých rozhodnutích vyjasnili, že je zřejmé, že žalobce po zrušení povolení ze dne 15. 5. 2017 o žádnou změnu nežádal, neboť rozhodnutí bylo zrušeno. V této otázce měla inspekce i žalovaný jasný právní názor, rozhodnutí městského soudu mohlo ovlivnit toliko jeho správnost. To však stále z této otázky nečiní otázku předběžnou ve smyslu § 57 správního řádu. Za této situace, kdy v soudním řízení nastolená právní otázka neovlivnila názor správních orgánů a ty na sebe přijaly riziko, že jejich právní názor později nemusí obstát, proto není procesní vadou, že inspekce řízení nepřerušila a nevyčkávala na rozhodnutí soudu.
64. Žalobce dále namítl, že žalovaný do odůvodnění uvedl úvahu, že *„otázka, zda se v nové žádosti o povolení vypouštění znečištěných splaškových vod z jednotné kanalizace v městské části Chmelná jedná o stejný způsob vypouštění na stejných místech, jako v případě krajským soudem*

zrušeného vodoprávního povolení, není předmětem tohoto řízení“, přičemž je žalobce názoru, že se jedná o nesrozumitelnou a nepřezkoumatelnou část rozhodnutí.

65. Ani městskému soudu není na první pohled zřejmá souvislost této části odůvodnění žalovaného rozhodnutí s předmětem věci. Nicméně žalovaný tuto část odůvodnění zmínil v souvislostech, kdy poukazoval na to, že důvodem k přerušení řízení není soudní spor o sankci za jiné období než v projednávané věci a že se jedná o dílčí útok spáchaný v jiném časovém období než v daném případě. Jeví se proto jako logická i tato citovaná úvaha žalovaného, podle níž zkrátka není předmětem této věci (kdy je hodnoceno jednání za období 1. 1. 2020 – 7. 4. 2021), zda v nové žádosti o povolení (kdy výsledné povolení není prodloužením dřívějšího povolení) žalobce nakonec žádá o stejný způsob nakládání s odpadními vodami, jako v předchozích případech, kdy povolením nedisponoval.
66. Městský soud tuto část odůvodnění neshledal nesrozumitelnou.
67. Žalobce napadá úvahy žalovaného k v odvolání namítané nepřiměřené výši pokuty. Namítl také, že bylo na místě upustit od uložení sankce, neboť projednání přestupku bylo dostačující.
68. Podle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích od uložení správního trestu lze též upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě.
69. Podle § 125l odst. 1) vodního zákona Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností může upustit od uložení správního trestu také tehdy, jestliže pachatel přestupku přijme faktická opatření k odstranění následků porušení povinnosti, jakož i opatření zamezující dalšímu ohrožování nebo znečišťování podzemních nebo povrchových vod, a uložení správního trestu by vzhledem k nákladům na učiněná opatření vedlo k nepřiměřené tvrdosti.
70. Co se týče možnosti upuštění od sankce, žalovaný v žalovaném rozhodnutí zdůraznil, že žalobce byl v minulosti inspekcí sankcionován za stejný přestupek, z uděleného správního trestu se nepoučil, protiprávní stav do současnosti udržuje, a nelze tak důvodně očekávat, že by k ukončení udržování protiprávního stavu stačilo samotné projednání věci před správním orgánem.
71. Městský soud již výše shledal, že žalobce měl po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Plzni, na základě něhož pozbyl pravomocné povolení k nakládání s odpadními vodami vytýkaným způsobem, dostatečný prostor sjednat nápravu. Žalobce neučinil k nápravě stavu nic. Pokud mu žalovaný přičetl, že žalobce byl za obdobné jednání již jednou potrestán, je sice pravdou, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. MZP/2017/520/145, v němž mu bylo vytýkáno obdobné jednání v období od 23. 11. 2016 do 22. 3. 2017. Žalobce nicméně vytýkané jednání a sankci nepřijal a ve svém jednání pokračoval i dále. Byla tedy příhodná úvaha, že samotné projednání přestupku by ani do budoucna nemuselo vést k nápravě žalobce jako pachatele. I podle názoru městského soudu tedy nebyly naplněny podmínky pro upuštění od sankce dle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích a ani podle § 125l odst. 1) vodního zákona.
72. Podle § 125l odst. 3) vodního zákona při stanovení výše pokuty za přestupek spáchaný vypouštěním odpadních vod bez povolení k nakládání s vodami nebo v rozporu s ním, přihlédne orgán ukládající pokutu zejména k míře překročení podmínek povolení k vypouštění těchto vod, k míře ovlivnění jakosti povrchových nebo podzemních vod a

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jejímu lokálnímu rozsahu, ke stupni ochrany dotčeného území a k příčině nedovoleného vypouštění vod.

73. Inspekce při úvahách k míře překročení podmínek povolení k vypouštění těchto vod uvedla, že platné povolení k vypouštění odpadních vod v dané době neexistovalo vůbec, kritérium tedy není relevantní. K míře ovlivnění jakosti povrchových nebo podzemních vod uvedla, že tyto údaje nejsou známy, avšak do toku jsou svedeny odpadní vody „pouze“ od 130 osob – z tohoto důvodu bylo toto hodnoceno ve prospěch žalobce. K lokálnímu rozsahu inspekce uvedla, že se jednalo o bezejmenný drobný tok, který je sice málo vodný tok, ale vzhledem k tomu, že dříve povolení k vypouštění existovalo a je více či méně možné, že bude znovu vydáno, je tato skutečnost hodnocena v prospěch žalobce. Ke stupni ochrany dotčeného území uvedla, že platí obecná ochrana vod (rovněž hodnoceno ve prospěch žalobce) a k příčině nedovoleného vypouštění vod (neplatnost povolení byla způsobena až rozhodnutím soudu, což žalobce nemohl plně ovlivnit – hodnoceno ve prospěch obviněného). V prospěch žalobce bylo zhodnoceno, že z daných VKV bylo v roce 2020 prováděno laboratorní sledování kvality vypouštěných odpadních vod, a to i po zrušení původního povolení s tím, že nebyly překračovány původní koncentrační limity stanovené zrušeným povolením. Byla zohledněna i povaha činnosti obviněného jakožto města, které není profesionálním provozovatelem kanalizací. S odkazem na § 125a odst. 3 vodního zákona, který stanoví maximální sazbu ve výši až do 5 000 000 Kč, byla stanovena pokuta při dolní hranici.
74. Žalovaný poukázal na to, že žalobce byl za své jednání již jednou sankcionován, dále na to, že přestupek byl spáchán omisivním jednáním ve formě vědomé nedbalosti. K námitkám, v nichž žalobce poukazoval na specifické okolnosti dle § 125l odst. 3 zákona o vodách, k nimž má správní orgán přihlídnout při uložení sankce a její výměry vedle obecných zásad pro ukládání trestu v § 37 zákona o přestupcích, poukázal žalovaný na stranu 9 prvostupňového rozhodnutí, které obsahuje úvahy inspekce a s nimiž se žalovaný ztotožnil. Určitou míru opodstatnění shledal ve vztahu úvahy inspekce o způsobu porušení právní povinnosti odvolatele. Zde shledal, že žalobce po zrušení povolení jako svoji procesní strategii zvolil omisivní jednání, kdy s odkazem na podané žaloby hodlá vyčkávat na výsledek soudního řízení. Poukázal také na to, že maximální výše sankce činila 5.000.000 Kč, což znamená, že zákonodárce ochraně zájmu přiznal velký význam. V daném případě vyměřila inspekce správní trest při spodní hranici zákonného rozmezí tak, aby tento trest splnil svoji donucovací funkci, když z předchozího případu si žalobce nevzal poučení a protiprávní stav, kdy vypouští znečištěné splaškové odpadní vody z jednotné kanalizace bez vodoprávního povolení, doposud neukončil.
75. Z uvedeného vyplývá, že inspekce hodnotila všechny kritéria zmíněné v § 125l odst. 3 vodního zákona. Žalobce v odvolání pak k těmto kritériím veskrze namítl jen to, že je inspekce nehodnotila „dostatečně“. K námitce, že nebyl zohledněn způsob spáchání přestupku, tj. že žalobce jednal omisivně, žalovaný tuto úvahu doplnil. Obdobně žalovaný doplnil, že spolupráce žalobce s inspekcí není polehčující okolností.
76. V první řadě je podle soudu zjevné, že na všechny rozhodné okolnosti jednání dle § 125l odst. 3 vodního zákona (i v návaznosti na námitky žalobce) oba správní orgány reagovali a hodnotili je. Byť se jedná o stručné hodnocení, je zřejmé, že zcela převážily polehčující okolnosti – těmi jsou nižší míra ovlivnění jakosti vod, to, že dříve a snad i v budoucnu povolení existovalo a že povolení bylo zrušeno soudem, což žalobce nemohl ovlivnit, nejednalo se poté ani o území se specifickou ochranou vod, nebyly překračovány limity dle

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

původního povolení. To, že žalobce není profesionálem v oblasti nakládání s odpadními vodami, bylo inspekcí zjevně hodnoceno též jako polehčující okolnost, jinak by takové srovnání s profesionálem (tj. s osobou, která se nakládání s odpadovými vodami věnuje jako předmět své činnosti a je věci znalá) pozbývalo smyslu. Žalovaný doplnil, že žalobce jednal omisivně ve formě vědomé nedbalosti (kdy žalobce tzv. vyčkával na výsledek soudního řízení) nikoliv aktivně (str. 11 napadeného rozhodnutí). Způsob jednání žalobce tak i žalovaný hodnotil nepochybně jako méně závažnější, než – li aktivní „zamýšlené a chtěné“ jednání. Za velmi přílehlavou hodnotí městský soud úvahu inspekce o polehčující okolnosti, že žalobce nemohl pozbytí povolení ovlivnit. Spolupráce žalobce se správními orgány dle obsahu správního spisu nepřekročila rámec běžného plnění součinnosti kontrolované osoby, není tedy důvod, aby byla hodnocena jako polehčující okolnost.

77. Z výše uvedeného vyplývá, že oba správní orgány vyhodnotili jednání žalobce jako méně závažné, nicméně ne natolik méně závažné, aby bylo možno upustit od potrestání. S tímto hodnocením se městský soud ztotožnil. Žalobce ani v žalobě nevznesl žádný jiný argument, na základě něhož by zpochybnil přiměřenost uložené sankce. Městský soud je tak názoru, že výsledná sankce ve výši 20.000 Kč z maximální možné výše 5.000.000 Kč by jinak odpovídala nižší závažnosti jednání žalobce, jak ji hodnotili oba správní orgány a byla by tak přiměřená závažnosti tohoto jednání.
78. Závěrem žalobce požádal soud o moderaci trestu tak, aby bylo od něj upuštěno. Vzhledem k procesnímu vyústění věci, kdy je napadené rozhodnutí zrušeno pro nedostatky při zjišťování skutkového stavu, však pozbývá významu moderace uložené sankce.

IV. Závěr a náklady řízení

79. Městský soud neshledal, že by žalované rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Správní řízení však bylo zatíženo vadou zjišťování skutkového stavu dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Postup inspekce, která nepřerušila řízení o přestupku s ohledem na řízení před Městským soudem v Praze za obdobné jednání pod sp. zn. 3 A 143/2017 nepovažuje městský soud vadným. Pokutu by městský soud považoval za adekvátní vzhledem k nižší závažnosti jednání, která by byla dána řadou polehčujících okolností věci.
80. Vzhledem k tomu, že jak již bylo výše uvedeno, správní řízení je zatíženo vadou nedostatku skutkového stavu, který je nezbytné doplnit, nezbylo městskému soudu, než žalované rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším řízení žalovaný, potažmo též inspekce, doplní zjištění o stavu povrchové vody v melioračním korytě tak, aby bylo zřejmé, zda se na žalobce vztahovala povinnost při nakládání s odpadními vodami (vypouštění skrze VKV 1 a VKV 2) disponovat povolením dle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona.
81. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
82. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za návrh ve věci samé a dále pak odměna za 2 úkony právní služby [§ 11 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k věci samé – žaloby ze dne 11. 11. 2021] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6.200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za sedm

úkonů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem **600 Kč** (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), tj. **6.800 Kč** celkem. Zástupce navrhovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se s ohledem na § 57 odst. 2 soudního řádu správního náhrada zvyšuje o částku odpovídající této dani – o 21 % z částky 6.800 Kč, tj. o **1.428 Kč**; celkem pak náklady řízení činí **11.228 Kč** (3.000 + 6.800 + 1.428 Kč). K náhradě nákladů řízení poté soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 30. srpna 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.